

WSOY

HOPEA- VIITA

L.K. STEVEN

SUOMENTANUT NATASHA VILOKKINEN

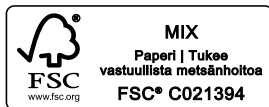
L.K. STEVEN

SUOMENTANUT NATASHA VILOKKINEN

HOPEA- VIITTA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Silvercloak

Copyright © 2025 Laura Steven

Suomenkielinen laitos

© Natasha Vilokkinen ja WSOY 2026

Sisäkannen kartta © Francesca Baerald

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51203-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Chloe Seagerille,
joka kuuli hurjimmatkin unelmani
ja teki niistä totta

TAIKUUDEN LUOKAT

YLEISET

LOIHTIJA

UUTTAJA

VÄHEMMÄN YLEISET

NOSTATTAJA

PARANTAJA

HARVINAISET

PAKOTTAJA

NÄKIJÄ

KADONNEET

AJANKUTOJA

PROLOGI

KAKSIKYMMENTÄ VUOTTA SITTEN

K illoranin perheen ulko-ovi vaihtoi väriä sen mukaan, kuka siihen koputti.

Mukavalle tuttavalle ovi oli taivaansininen, kun taas nykyiselle, entiselle tai tulevalle rakastetulle se oli sydänverenpunainen. Apilanvihreä kuului katkeralle viholliselle, syvä tumma luumunpuna puolestaan vanhalle ystävälle. Sinapinkeltainen se oli sukulaisille sekä, loitsun pienoisen epätarkkuuden seurauksena, kierteleville kaupparatsuille.

Sinä päivänä, jona verikuut tulivat, ovi muuttui mustaksi kuin kaivon pohja.

Mellora oli juuri tehnyt pitkän työvuoron läheisessä Pyhän Isidoren sairaalassa, jossa hoidettiin taikuuden aiheuttamia sairauksia, ja löysi kotiin tullessaan miehensä Joranin ja tyttärensä Saffronin kikattelemasta iloisina. Joran oli harkitun järjestelmällisesti muuttamassa kaikkea talossa makkaroiksi, mukaan lukien keittiön hanat, kaikki ylälaatikon ruokailuvälineet, useita viherkasveja, kissan hurjistuneen hännän ja vielä oman kyömynenänsäkin.

»Hyvää iltapäivää rouvalle», Joran tervehti vakavana, kun Mellora heitti harteiltaan violetin parantajanviitan. Ääni oli hitusen honottava, Joranilla kun sattui parhaillaan olemaan nenän tilalla makkara. Hän napautti makkaraa soukalla seetrisauvallaan ja sai komeat kotkamaiset piirteensä takaisin.

Saffron roikkui Joranin jalassa naurusta kyynelehtien. Kurittomat hopeanvaaleat kiharat pörröttivät kasvoilla. »Isi, lopeta! En saa henkeä.»

Mellora tunsu lämmön rinnassaan.

Voi kuinka hän heitä rakastikaan.

Killoraniinien koti oli villinä rehottavien luonnonkukkien piirittämä pyöreä, ränsistynyt rakennus, ja Joran oli taikonut sen viimeistä sopukkaa myöten heidän tytärtään ajatellen: kirjahyllyihin ilmestyi alati uusia tarinoita, lyhtyihin vangitut minitähdet muodostivat pikkuruisia tähdistöjä, vesipannu vislasi »Kärmeslaulua», kun teevesi kiehui. Matot saattoivat nousta ilmaan hetkenä minä hyvänsä ja kiidättää ilosta hihkuvaa Saffia ympäri heidän pientä kyläänsä. Kaikkien suosikki olivat kierreportaat, jotka muuttuivat liukumäeksi aina kun Saffron lähestyi niiden yläpäästä – melkoisen vaativa ehdollinen transmutaatio, jonka kanssa useimmilla tavallisilla maageilla olisi mennyt sormi suuhun.

Mellora oli miestänsä huomattavasti totisempi – hän oli ollut lapsesta saakka teeskentelemätön ja suora luonnoltaan – mutta sen ansiosta hän arvosti Joranin hulluttelua entistäkin enemmän. Oli vaikea kuvitella parempaa isää hänen ainoalle lapselleen.

Mellora meni hunajaviinikaapille ja kaatoi itselleen ison pikarillisen. Makeankirpakan nektarin puraistessa kieltä hän tunsu taikuuden kaivonsa – joka oli pitkän parantamispäivän jäljiltä vajaa – alkavan taas täyttyä.

Voima oli rajallinen asia, joka hupeni helposti, ja sen varastot saattoi täyttää vain runsailla annoksilla nautintoa.

Heidän kodissaan paloi aina neilikantuoksuisia kynttilöitä. Kattopalkkien lomassa kaikui lempeä viulumusiikki, seiniä koristivat upeat taideteokset. Suoranainen aistinautintojen kimara pönkitti elpymistä.

Toisaalta voimia vahvisti myös kipu.

Siinä missä nautinto kartutti maagin käytössä olevan tai-kuuden määrää, kipu paransi sen laatua. Kyse oli ikivanhasta selviytymismekanismista, joka teki maagisista sodista sekä julmia että ennalta-arvaamattomia.

Killoranit eivät kuitenkaan halunneet olla missään tekemisissä kivun kanssa. Ei sen jälkeen, mitä Joranille oli tapahtunut.

»Lahjasi menevät hukkaan talon kanssa puuhastellessa», Mellora sanoi Joranille, kun tämä loihti veitsen pilkkomaan vihannekset tasakokoisiksi paloiksi. »Sinun kuuluisi olla kuninkaan neuvostossa, suojelemassa valtakuntaa. Tai luennoimassa yliopistolla. Tai jopa tutkimassa maagisia parannuskeinoja. Tiedän, että Vaativien ja vaikeiden vaivojen akatemia etsii —»

»Jospa ilo kuitenkin riittää», Joran vastasi vain ja pyyhkäisi korkkiruuvikiharan pois vaimonsa kasvoilta suudellakseen tätä suulle. Hänen oma pitkä vaalea tukkansa oli sidottu kiinni kuluneella nahkanauhalla, ja Melloraan iski äkillinen halu upottaa sormensa hiuksiin, hakea nautintoa sillä toisella tavalla.

Juuri silloin oveen kolkutettiin.

Molemmat kääntyivät katsomaan ovea.

Nähdessään musteenmustan puun Mellora kalpeni ja laski hunajaviinipikarinsa pöydälle käsi täristen.

»Saff, sinun täytyy mennä piiloon.»

Jokainen sana tuntui kurkussa terävältä kuin luunsiru.

»Mutta äiti», Saffron pani vastaan, ruskeat silmät vilkuillen vuoroin vanhempia, vuoroin ovea. Hän oli kuusivuotias

ja suurisilmäinen kuin kauriinvasa. »Kuka siellä on? En ole ikinä nähnyt ovea mustana.»

»Ole kiltti», Joran sanoi käheästi laskiessaan puolittain loihditun veitsen kädestään. Se hypähteli hämmentyneenä leikkuulaudalla. »Ole kiltti, Saffy.»

He eivät tienneet, kuka oven toisella puolella oli, mutta he *tiesivät*.

Toinen, aiempaa vaativampi kolkutus kuulosti siltä, että kolmatta heille ei suotaisi.

Joran otti viittansa taskusta pergamenttikuoren ja työnsi sen lähimmän keittiönkaapin ylälaatikkoon, pyyhkäisten surullisena kirjekuoreen kaunolla kirjoitettua nimeä. Mellora katseli Jorania pelko vatsaa kaihertaen. Hänen miehensä oli tarpeeksi peloissaan jättääkseen jäähyväiskirjeen, eikä Jorania yleensä pelottanut mikään.

»Saffron, me rakastamme sinua», Mellora kuiskasi ja suukotti tytärtään poskelle. Se maistui kermaiselta voilta ja mansikkahillolta. »Nähdään pian.»

Joran hätisti heidän tytärtään kohti huoneen nurkkaa. Ruokakomero oli loihdittu kätkemään kuka tahansa Killoran, joka sen sisällä piilotteli, tekemään hänestä näkymättömän ja kuulumattoman kaikille muille paitsi toisille Killoraneille.

Mellora oli kerrankin iloinen, että hänen nerokas miehensä »haaskasi» aikaansa kodin kanssa puuhastelemalla. Se saattaisi hyvinkin pelastaa heidän tyttärensä hengen.

Ruokakomeron ovi naksautti kiinni juuri kun ulko-ovi paiskattiin auki sellaisella voimalla, että pelästynyt ovi jäi lengottamaan saranoiltaan. Väri – taikuus – tihkui hitaasti ulos, kunnes puu oli taas pelkkää ruskeaa tiikkiä. Avausloitsun jättämä jälki haaleni hitaasti hopeisen marrassusikolkutimen alapuolella.

Kaksi rotevaa hahmoa astui kynnyksen yli katoavan päivänvalon kiilassa. Heillä oli hehkuvan tulipunaiset viitat,

jotka oli kiinnitetty kaulalta pyöreillä rubiinirintaneuloilla, kuun vaiheet kirjailtuna viitan liepeisiin mustalla ja kultaisella langalla. Kaikki muu oli mustaa – polveen yltävät saappaat, joissa oli kultaiset soljet, ylös asti huolellisesti nyöritetyt tunikat, reisistä pussittavat polvihousut, kuolemaa uhkuvat katseet.

Melloran vatsaa kouristi.

Verikuuta.

Hän astui muutaman suojelevan askeleen miehensä eteen.

»Voimmeko olla jotenkin avuksi?» Joran kysyi sanat karheina ja horjuvina.

»Tarvitsemme kuolleiden manaajaa», lyhyempi miehistä sanoi. Hänellä oli raskaat kulmat ja römeä ääni. Olemus huokui huolestunutta levottomuutta – olipa heidän käskynsä mikä hyvänsä, sen toteuttamisella oli kiire. Ja kun verikuista oli kyse, mikään ei ollut niin vaarallista kuin epätoivo.

Joran oikaisi ryhtinsä. »Täältä te ette sellaista löydä.»

»Emmekö?» Pidemmän maagin harmaat silmät kapenivat, ja jokin ahne nälän tapainen väänsi huulia.

Molemmat tuijottivat suoraan Melloraan.

Pelko sai kaiken Mellorassa jähmettymään. Hän harkitsi langettavansa epätoivoisen *praegelos*-taian ostaakseen itselleen kallisarvoista aikaa ajatella, mutta mitä hyötyä oli ajattelusta, kun paholainen oli jo ovella? Ainoa mikä heidät voisi pelastaa oli teleportaatioloiitsu, ja sellaiset oli kielletty lailla aikaa sitten.

Joran vilkaisi hämmentyneenä vaimoaan. »Mellora?» Hän puristi sauvaansa rystyset valkeina. »Vaimoni on parantaja. Se on helppo todistaa.» Joran kohotti sauvan kämmenelleen ja teki viiltoliikkeen. »*Sen incisuren.*»

Haava aukeni – *liian syvä*, huolestui Mellora, *hän viilsi liian syvään* – ja kukki tummanpunaisena. Joran ei edes sävähtänyt.

Mellora kohotti siloisan pajusauvansa ja mutisi, niin kuin oli mutissut tuhansia kertoja: »*Ans mederan.*»

Parannu.

Vaikka hänen taikuutensa kaivo oli täyttynyt tuskin nimeksikään muutamasta kulauksesta hunajaviiniä, haava kuroi itsensä kömpelösti umpeen. Siihen jäisi arpi, mikäli he eläisivät kyllin pitkään.

Verikuut tuijottivat ylenkatseellisesti Joranin kättä.

»Joko tiedät siinä missä mekin, että kuolleiden manaaminen on parantamisen alalaji», sanoi käärmeen oloinen pitkä mies, »tai olet juuri sellainen idiootti miltä näytätkin.»

Joranin kalpeat posket punehtuivat suuttumuksesta, ja Mellora yritti ajatuksen voimalla estää miestänsä viskaamasta syöttiä susien eteen, mutta ei saanut sanaa suustaan kehoittaakseen Jorania säilyttämään malttinsa.

Tyypilliseen tapaansa Joran vähät välitti Melloran äänetörmästä pyynnöstä. Hän vain kohotti sauvansa.

Mutta verikuu kohotti omansa nopeammin.

»*Sen ammorten.*»

Tappoloitsu osui suoraan Joranin rintaan, ja hän rojahti maahan kuin säkillinen besoaarikiviä.

Melloralta pääsi tukahtunut huudahdus, ja hän tunsu tunkeutujen tuijottavan häntä odottavasti. He tiesivät, mitä hän tekisi seuraavaksi, ja niin tiesi hänkin.

Eihän hän voinut antaa Joranin, hänen oman Joraninsa, kuolla jalkojensa juureen.

Verikuilla oli vuosikymmenten kokemus epärehellisiksi loihdituista peliluolista ja eritoten siitä, kuinka pelaajat pakotettiin paljastamaan korttinsa.

Lanka, joka yhdisti Melloran mielen ja kehon, katkesi.

Hän liikkui mitään ajattelematta, lankesi kyykkyyen ja repi auki Joranin tunikan. Sydämen kohdalla oli loitsun jättämä tähden muotoinen arpi, joka tuntui jääkylmältä kun

hän laski kämmenensä sen päälle, kuin nestemäinen hopea. Maagisella kuolemalla oli oma ainutkertainen hajunsa – se ei haissut vereltä ja mädältä, vaan savulta ja tuhkalta ja joltain hunajaiselta.

Mellora piti toisen käden Joranin liikkumattomalla rinnalla ja kohotti toisella sauvaansa.

»*Ans visseran*», hän lausui itseinhon vallassa. »*Ans visseran. Ans visseran.*»

Herää. Herää. Herää.

Äärimmäisen turmelluksen ryhmyiset sormet tarrasivat kiinni Melloraan.

Nekromantia ei ollut ainoastaan laitonta – se oli pyhäinhäväistys. Se oli luonnonvastaista, se loukkasi kaikkia niitä jumalia ja pyhimyksiä, joiden varaan Askenfall oli rakennettu. Jokin ihmishengelle olennainen katosi kuollessa, eikä sitä voinut tuoda verhon takaa takaisin, olipa maagi kuinka taitava hyvänsä.

Mutta nyt oli kyse Joranista. Melloran oli pakko yrittää.

»*Ans visseran. Ans visseran. Ans visseran.*»

Hetkeen ei tapahtunut mitään, mutta nämä asiat ottivat aikansa. Piti houkutella sydän taas lyömään, hätyyttää veri taas virtaamaan. Fysiikan lakeja ei voinut kiertää: olipa kyse taikuudesta tai ei, liikkeessä oleva kappale halusi pysyä liikkeessä ja levossa oleva kappale halusi pysyä levossa.

Mutta ei kai Joranin sydän halua pysyä levossa, Mellora ajatteli anovasti. Täytyyhän sen vikuroida liikkumattomuuttaan vastaan. Täytyyhän sen pystyä tuntemaan minut heti tässä toisella puolella.

Verikuut katselivat, kun hän lausui loitsun yhä uudestaan, mutta kämmenen alla ei tuntunut virkoamisesta kertovaa nytkähdystä. Epätoivon yltyessä Mellora puri kieltään niin kovaa, että maistoi veren, antoi kivun viiltää ja paisua suusaan.

Jos nautinto toimi kuin lepo taikuuden elvyttämiseksi, niin kipu toimi kuin adrenaliini sitä tehostaen. Lyhyt, intensiivinen energiapurske antoi hämmästyttävät voimat kaikkein kiperimmissä tilanteissa.

Ja pyhimysten nimeen, juuri sitä Mellora tarvitsi.

»Ans visseran. Ans visseran.»

Joranin sydän pysyi kivisenä.

Mutta sen oli pakko toimia. Tämä oli Joran. Saffronin isä.

Saffron.

Mellora rukoili Omedaria, parantamisen suojeluspyhimystä, ettei tytär ollut nähnyt isänsä murhaa. Saffron oli edelleen piilossa ruokakomerossa, mutta jos hän painoi silmänsä avaimenreikään...

Melloran keskittyminen herpaantui vaarallisesti ja katse vilahti ruokakomeroon –

– juuri samalla hetkellä, kun sen kultainen kahva alkoi kääntyä.

Ei, Mellora mylvi päässään, mutta ovenripa jatkoi kääntymistään.

Jos verikuut näkisivät Saffin, he tappaisivat myös tytön.

Mellora käännähti kannoillaan ja tähtäsi sauvallaan. Hän ei ollut ikinä lausunut tappamisen sanoja, mutta Saffin pelastaakseen hän tekisi mitä hyvänsä.

»Sen ammort—»

Kirous katkesi kesken, kun hänen sydämeensä iskeytyi kaksi tappoloitsua.

Kultainen ovenripa lakkasi kääntymästä.

Huone huojauti hiljaiseksi.

Hiljaisuus levittäytyi verkalleen kuin yön tulo. Sanaakaan sanomatta tunkeilijat polttivat puolikuut uhriensa elottomiin poskiin, niin että iho kupli groteskin tummanpunaisena sauvankärjen alla.

Jollei kuolema toiminut alkuperäisessä tarkoituksessaan, ainakin sillä saattoi lietsoa pelkoa.

Kun verikuut lähtivät, he jättivät oven roikkumaan sara-noiltaan kuin mädän hampaan.

Ja kun Saffron Killoran vihdoinkin avasi ruokakomeron oven – siihen saattoi kulua vain muutama hetki, tai tunteja, tai päiviä – olohuone haisi hiiltyneeltä lihalta. Savulta ja tuhkalta ja joltain hunajaiselta.

Hän avasi suunsa huutaakseen, mutta ääntäkään ei kuulunut.

Hänen äitinsä ruumiin ääreen oli kyykistynyt kaksi maagia pitkissä hopeaviitoissa, jotka oli kiinnitetty kaulalta safirineuloilla. Kolmas piirsi käsin liituympyrää hänen isänsä ympäri, kun taas neljäs tarkasteli rikkoutunutta ovea. He puhuivat matalaan ääneen samalla kun sauvat raapustivat muistiinpanoja ilmassa leijuviin lehtiöihin.

Saffronin ilmestyessä komerosta yksi rikostutkijoista kohotti katseensa. Hän oli kalpea, kaitanenäinen nainen, laiha kuin pajunvitsa, ja ohikiitävän hetken hänen kasvoiltaan paistoi puhdas, paljas suru.

»Voi, muruseni», hän supatti Saffille peittäen ruumiit näkyvistä. »Tule tänne. Sinä olet nyt turvassa.»

ENSIMMÄINEN OSA

+ + +

KOKELAS

Kohortti

Saffronin viitta muuttuisi hopeanväriseksi ennen kuin aurinko tänään laskisi – jollei hän sitä ennen jäisi kiinni valheesta.

Hänen ja loppukokeen välissä oli enää vaivainen vartti-tunti.

Kaksikymmentä vuotta surua ja määrätietoisuutta tiivistettynä yhdeksi tapahtumasarjaksi.

Saff piti kasvonsa peruslukemilla ja löi pöytään polderdashin voittokortin. Kuvapuolen papitar iski silmää ilki-kurisesti.

Hänen vastustajansa, Gaian, vaikersi kuin sika kuolontoreissaan.

»Koko vuoden olen ottanut köniini, ja silti tartun edelleen syöttiin.» Gaian työnsi helmenhohtoisen askenin pöydän yli, ja Saffron pisti lantin vahingoniloisesti hymyillen taskuunsa. »Sinulla täytyy olla jo enemmän rahaa kuin kaupungin kassassa.»

Se ei ollut kaukana totuudesta. Saffron oli pelannut suurimman osan aikuiselämästään uhkapelejä ikätovereitaan ja maanmiehiään vastaan, ja sangen voittoisasti. Kaikki muut olivat käsittämättömän surkeita korttipeleissä.

Korttipakkaa laiskasti sekoitellessaan Saffron katseli ympärilleen taikajuomien labrassa. Ikkunoista sisään lankeava kullanoranssi auringonpaiste muutti pölyhiukkaset tulikärpäksiksi. Korkeita seiniä reunustivat hyllyt, joiden lasipurkeissa oli tinktuuroiden yleisiä aineksia: yrttejä ja mausteita, tuhkaa ja multaa, marrassuden kynsiä ja suruvariksen nokkia, lihaa, verta ja luuta. Keskellä huonetta oli rivissä kuusi pitkää ja korkeaa puupöytää, jokaisella tinapatoja ja monenmoisia kullattuja instrumentteja. Pöydillä hiiviskeli ja kehräsi kaksi hoikkaa velviiniä. Kissoilla oli purppurasilmät ja musta turkki, ja niiden satiininviileä henkäys tuotti nautinnon värinää paljaalla iholla. Ne partioivat hopeaviittojen akatemiasia päivin ja öin, täydentäen tyhjiin imettyjen maagien taikuuden kaivoja.

Kaikki kuusi kokelasta olivat kokoontuneet laboratorioon ennen loppukoetta, jotta Auria ja Sebran – ainoat uuttajat heidän joukossaan – pääsivät täyttämään tinktuurapullonsa. Vaikka heidän kohorttinsa oli viimeiset kaksitoista kuukautta kilpaillut keskenään kärkisijoista, heistä oli tullut odottamattoman läheisiä, ja vaikka kukaan ei olisikaan sitä tunnustanut, jokainen heistä halusi ottaa viimeisistä yhteisistä hetkistä kaiken irti. Pian heidät lähetettäisiin ensimmäisiin pesteihinsä mantereen eri kolkkiin eivätkä he enää eläisi yötä päivää yhdessä.

Olettaen, totta kai, että kaikki läpäisisivät kokeen.

Jännitys leijui huoneessa raskaana. Kokelaat seisoivat lopun ja alun partaalla, ja kaikki tunsivat veitsenterän jalkojensa alla.

»Piristykää nyt vähän.» Auria hymyili säteilevän vilpittömästi, loputtoman tarmokkaana kuten aina. »Meidän kaikkien viitat muuttuvat tänä iltana hopeisiksi. Minä tunnen

sen.» Velviini pyyhkäisi hänen käsivarttaan ja kehräsi nautinnollisesti hänen kaulaansa vasten, kun Auria sujautti kolme viimeistä putkiloa tinktuuravyöhönsä.

Nissa nojaili ulos kaari-ikkunasta ja poltti itse käärittyä atšullaa. Se tuoksui appelsiinilta ja neilikalta ja siltä muhervalta tupakalta, jota viljeltiin Diqarin autiomaan kuumimassa kolkassa.

»Oletko ikinä, kertaakaan uskonut, etteivät asiat mene kään hyvin?» Nissa kysyi verkkaan ja puhalsi savurenkaan. Musta tukka valui vyötärölle sileänä, kiiltävänä verhona. »Vaikka kaikki viittaisi epäonnistumiseen?»

Auria väläytti taas vilpittömän hymyn. »Enpä kyllä ole.»

Nissan suupielet vetäytyivät virneeseen. »Tiesitkö, että Nyrøthissä sokeaa optimismia pidetään alhaisen älykkyyden merkinä?»

»Onpa sitten hyvä, ettei asuta Nyrøthissä», Auria vastasi pirtsakasti.

Totta puhuen Aurian aurinkoinen asenne lohdutti Saffronia, mutta ei hän sitä ääneen sanonut. Hän pysytteli edelleen mieluummin hiljaa, vaikka olikin kaksitoistavuotiaana päässyt yli kuuden vuoden puhumattomuudestaan.

Nissa hymyili huoneen poikki Saffronille, mikä tuntui samalta kuin olisi napannut kouraansa hirttoheinää – kuin koko iho olisi noussut äkisti rakkuloille. Saff ja Nissa olivat olleet viime kuukaudet salasuhteessa. Se alkoi mutkattomasta, stressiä purkavasta panemisesta ja kehittyi vähitellen joksikin täydemmäksi, pehmeämmäksi. Posken hipaisu, tyyntyneille jätetty kukka, *näin tämän ja ajattelin sinua*.

Muutama viikko sitten Nissa oli kuitenkin lopettanut suhteen. Sanonut, että heidän täytyi ajatella tulevaisuutta ja sitä erittäin todennäköistä mahdollisuutta, että heidät lähetettäisiin aseisiin satojen kilometrien päähän toisistaan. Nissa uskoi parhaiden hopeaviittojen kitkevän tunteilun itsestään

juurta myöten. Mutta nimenomaan tunteet olivat syy siihen, että Saffron ylipäättään oli akatemiassa.

Hän käänsi katseensa Nissasta, keräsi pelikortit kasaan ja työnsi ne takaisin valkoisen viittansa taskuun.

Tiernan – pitkä, epävarma parantaja, joka oli akatemiassa lähinnä isäänsä miellyttääkseen – lopetti levottoman harpomisensa ja loi Nissaan musertavan katseen. (Tai no, niin musertava kuin se nyt saattoi olla, sillä Tiernan olisi mieluummin kuollut kuin loukannut ketään.)

»No, minä ainakin arvostan Aurian asennetta.» Tiernan punastui ja haroi vaaleanruskeita kiharoitaan. Hän ja Auria olivat ihastuneita toisiinsa, mutta kumpikin luuli sen olevan yksipuolista. »Aurian innostuksen ansiosta on helpompi sovittaa yhteen se, että joudumme samaan aikaan tekemään yhteistyötä ja kilpailemaan keskenämme.»

Tiernan oli oikeassa. Loppukokeessa ei arvioitu pelkästään hopeaviittakokelaita yksilöinä vaan myös sitä, kuinka he toimivat yhteen kenttäyksikkönä.

Akatemia oli varattu parhaista parhaille, ja Saffronin kohortissa oli vain kuusi maagia. Saffron itse: härkäpäinen, hiljaisen ovela, ankaran määrätietoinen, vieläkin ankarammin makean perään, ja pelottavan hyvä uhkapeleissä. Loih-tija akatemian silmissä – vaikkei todellisuudessa.

Ujo ja kömpelö Tiernan, jonka isä kuului kuninkaan neuvostoon. Lahjakas parantaja, joskin alati hermostunut.

Auria oli kirkassilmäinen lukutoukka, sääntöjen seuraaja, jonka ylevä päämäärä oli vielä jonakin päivänä nousta arkki-viskaaliksi. Epätavallisen lahjakas maagi, jolla oli kolme luokitusta – loih-tija, uuttaja ja parantaja. Tarkka työssään, mutta ei erityisen mielikuvituksekas; osasi *Modernit taikajuomat & tinktuurat* -teoksen neljännen osan ulkoa kannesta kanteen.

Nissa puolestaan oli elementtien nostattaja ja oikea voimanpesä. Hän oli kuuma kuin mikä ja poltti ketjussa, mutta

vain jotta pystyisi nostattamaan tulen hetkenä minä hyvänsä, ei suinkaan sen tähden, että olisi ollut millään lailla riippuvainen atšullasta. Nissan lohikäärmemäistä savun ja tulen hallintaa kunnioittivat kaikki hopeaviittojen kaartissa – jopa kapteeni Aspar.

Sitten olivat Sebran ja Gaian, joilla kummallakin oli vain yksi maagiluokitus – ensimmäisellä uuttaja ja toisella loih-tija – mutta sen mikä taikuudessa jäi puuttumaan Sebran korvasi horjumattomalla rohkeudella ja Gaian lähes pelot-tavan terävällä älyllä. Gaianilla oli uskomaton kyky havaita valheita; hänen kuulustelunsa päättyivät aina tunnustuksiin, jopa ilman totuuseliksiiriä. Ja siltikään hän ei koskaan päihittänyt Saffia korteissa.

»Minulle te olette vain ja ainoastaan kilpailijoita, ette mitään muuta», sanoi Sebran pistäessään korkin tumman-violettiin tinktuuraan, joka tuoksui anikselta. Hän oli leveä-harteinen ja lihaksikas, iho oli tummanruskea ja pää miltei kaljuksi ajeltu. Hän ei ikinä puhunut perheestään, kodis-taan. Kukaan ei oikeastaan tiennyt, mistä hän oli tänne tul-lut, muuten kuin sotilasakatemiasta. »Se Pons Aeliin pesti on minun, vaikka henki menisi.»

»Ei onnistu», Gaian totesi viileästi, sitoen vaaleaa tukkaa pois kasvoiltaan. »Se paikka kuuluu minulle.»

Nissa lipaisi alahuulta kaksihaarisella kielellään. »Tai ne voisivat antaa pestin ihan oikealle puoli-eqoralaiselle.»

Valmistuvien komennukset oli pantu ilmoitustaululle edellisellä viikolla – ja niissä oli vain viisi pestiä kuudelle kokelaalle.

Kolme oli tavanomaisia rikostutkijan paikkoja täällä Atherinissa.

Yksi oli asemapaikka Cardubanin rajalla, vahtimassa aske-niittipitoisia Lupauseriä naapurimaa Egoran himokkailta katseilta. (Kukaan heistä ei halunnut kyseistä pestiä, sillä

eqoralaiset eivät olleet vuosikymmeniin tehneet minkäänlaista merkityksellistä siirtoa kaivosten suhteen, eli tehtäväksi jäisi lähinnä toimia välittäjänä lumivuohien välisissä kiistoissa.)

Viimeinen komennus oli peitetehtävä tiedusteluoperaatiossa Pons Aeliissa, itse Eqoran pääkaupungissa. Nissa, Sebran ja Gaian olivat käyneet pestistä sotaa päivätolkulla. Peitetehtäviä pidettiin arvossa – jos suoriutuisi hyvin ensimmäisestä komennuksesta, jossa oli niin korkeat panokset, luultavasti etenisi vielä pitkälle hopeaviitoissa. (Minkä lisäksi peitetehtävä yksinkertaisesti kuulosti seksikkäältä.)

Saffia Pons Aelii ei kuitenkaan kiinnostanut. Jos hän halusi tuhota lapsuutensa varastaneet verikuut, hänen täytyi olla kaupungissa, jonne he olivat itsensä juurruttaneet – täällä Atherinissa.

»Onko kaikki hyvin, Saff?» Auria kysyi. »Olet niin hiljainen. Hiljaisempi kuin yleensä.»

Saff katsoi ulos leveästä pari-ikkunasta. Vaaleasta kivistä rakennettu akatemia kohosi kukkulalla Atherinin laidalla, ja pääkaupungin siluetti himersi kuumuudessa niin, että auguuritemppelien violetit safirikupolit, suojeluspyhiä kunnioittavat tummanpuna-kultaiset obeliskit, marmorista hakatut panteonit safiiritorneineen sekä matalien kaupunkitalojen smaragdinvihreinä hehkuvat kattolaatat ja vaaleat auringonpaahattamat seinät sulautuivat toisiinsa. Aistillinen, jalokivien väreissä hehkuva kaupunki, joka oli rakennettu yhtäläisesti sekä nautinnon että väkivallan varaan.

Lunes, se viehättävän vanhanaikainen pohjoisen pikkukylä, jossa Saffron oli varttunut, tuntui kaukaisemmalta kuin koskaan. Muisto valtoimenaan rehottavista luonnonkukista ja mukulakivipihoista, nuhjuisista viitoista ja lämpimistä kasvoista, rosmariinin ja hunajaviinin tuoksuista kivisti sydäntä.

»NAUTINTO OLI TAIKUUTTA, JA TAIKUUS
OLI NAUTINTOA. MUTTA MYÖS KIPU OLI
TAIKUUTTA, JA TAIKUUS OLI MYÖS KIPUA,
JA SIINÄ ONGELMA PIILIKIN.»

Kaksikymmentä vuotta sitten häikäilemättömät verikuut murhasivat Saffron Killoranin vanhemmat. Saff vannoo tuovansa mustaa magiaa hyödyntävän rikollisjärjestön oikeuden eteen ja valehtelee tiensä akatemiaan, jossa taikuuden eri lajeihin erikoistuneista maageista koulutetaan rautaisia rikostutkijoita, hopeaviittoja. Yllättäen Saffronille tarjoutuu harvinainen tilaisuus soluttautua verikuuihin, ja hän sukeltaa maailmaan, jossa hänen on tehtävä kauhistuttavia tekoja säilyttääkseen peitetarinansa – ja henkensä. Valheiden vyyhtiä sekoittavat entises-tään Saffronin hämmentävät tunteet rikollispomon poikaa kohtaan. Kun taikuutta ruokkivat nautinto ja kipu, on helppo mennä liian pitkälle...

9 789510 512036

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51203-6